

C-339/21. sz. ügy

**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás**

A benyújtás napja:

2021. május 31.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Consiglio di Stato (Olaszország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. május 11.

Felperesek:

Colt Technology Services SpA

Wind Tre SpA

Telecom Italia SpA

Vodafone Italia SpA

Alperesek:

Ministero della Giustizia

Ministero dello Sviluppo Economico

Ministero dell'Economia e delle Finanze

Procura Generale della Repubblica (presso Corte d'appello di Reggio Calabria)

Procura della Repubblica di Cagliari

Procura della Repubblica (presso il Tribunale di Roma)

Procura della Repubblica (presso il Tribunale di Locri)

Az alapeljárás tárgya

Fellebbezés a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lazio tartomány közigazgatási bírósága, Olaszország) azon ítéletei ellen, amelyekkel az elutasította a távközlési szolgáltatókat a kommunikáció lehallgatásáért megillető költségtérítés részletes szabályait és kritériumait a decreto legislativo n. 259 del 2003 („Codice delle comunicazioni elettroniche”) (2003. évi 259. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet [elektronikus hírközlési törvénykönyv]) 96. cikkének végrehajtása céljából megállapító decreto interministeriale del 28 dicembre 2017 (2017. december 28-i tárcaközi rendelet) ellen a fellebbezők által előterjesztett kereseteket.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az előzetes döntéshozatalra utalás tárgyát az a nemzeti szabályozás képezi, amelynek értelmében a hatáskörrel rendelkező minisztériumok a távközlési szolgáltatóknak a lehallgatások bíróság megkeresése alapján kötelező elvégzéséért járó díj összegét a teljes költségtérítés elvének meg nem felelő módon is megállapíthatják. E szabályozás ellentétes lehet a hátrányos megkülönböztetés tilalmának, a verseny védelmének, a letelepedés szabadságának, a vállalkozás szabadságának és a közigazgatási eljárás arányosságának uniós jogi elvével. A kérdést előterjesztő bíróság felveti az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése értelmében vett elsőbbség kérdését.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

„Ellentétes-e az EUMSZ 18., EUMSZ 26., EUMSZ 49., EUMSZ 54. és EUMSZ 55. cikkel, a 2018. december 11-i (EU) 2018/1972 európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. és 13. cikkével, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 16. és 52. cikkével az olyan nemzeti szabályozás, amely azáltal, hogy a közigazgatási hatóságra ruházza a távközlési szolgáltatóknak a kommunikáció lehallgatásának bíróság megkeresése alapján kötelező elvégzéséért járó díj meghatározását, nem követeli meg a lehallgatással kapcsolatban a távközlési szolgáltatóknál konkrétan felmerülő és megfelelően dokumentált költségek teljes körű megtérítése elvének tiszteletben tartását, valamint a közigazgatási hatóságot a díj meghatározásának korábbi kritériumaihoz képest költségmegtakarításra kötelezi?”

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

- EUMSZ 18., EUMSZ 26., EUMSZ 49., EUMSZ 54. és EUMSZ 55. cikk.
- Az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról szóló, 2018. december 11-i (EU) 2018/1972 európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. és 13. cikke, valamint I. melléklete.

– Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 16. és 52. cikke.

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

– Decreto interministeriale del 28 dicembre 2017, emesso dal Ministro della giustizia e dal Ministro dello sviluppo economico di concerto con il Ministro dell'economia e delle finanze - Disposizione di riordino delle spese per le prestazioni obbligatorie di cui all'art. 96 del d.lgs. n. 259 del 2003 (a Ministro della giustizia [gazdaságügyminiszter, Olaszország] és a Ministro dello sviluppo economico [gazdaságfejlesztési miniszter, Olaszország] által a Ministro dell'economia e delle finanze [gazdasági és pénzügyminiszter, Olaszország] egyetértésben elfogadott, a 2003. évi 259. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 96. cikke szerinti kötelező szolgáltatásokkal kapcsolatos kiadások átstrukturálásáról szóló, 2017. december 28-i tárcaközi rendelet).

- decreto legislativo n. 259 del 2003 („Codice delle comunicazioni elettroniche”) (2003. évi 259. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet [elektronikus hírközlési törvénykönyv]; a továbbiakban: CCE) 96. cikke.

„28. cikk: Az általános felhatalmazásra, a rádiófrekvencia- és számhasználati jogokra vonatkozó feltételek.

1. Az elektronikus hírközlő hálózatok vagy elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtására vonatkozó általános felhatalmazás, a rádiófrekvencia- és számhasználati jogok csak az 1. melléklet A., B., illetve C. részében felsorolt feltételekhez köthetők. Ezeknek a feltételeknek megkülönböztetéstől menteseknek, arányosaknak és átláthatóknak kell lenniük, és a rádiófrekvencia-használati jogok esetében meg kell felelniük a törvénykönyv 14. cikkének. Az általános felhatalmazás minden esetben az 1. melléklet A. részének 11. feltételétől függ.”

Az 1. melléklet tartalmazza „a törvénykönyv 28. cikkének 1. bekezdésében és 33. cikkének 1. bekezdésében meghatározott, általános felhatalmazások (A. rész), rádiófrekvencia-használati jogok (B. rész) és számhasználati jogok (C. rész) vonatkozásában alkalmazható feltételek kimerítő jellegű felsorolását”; a melléklet A. része tartalmazza az „általános felhatalmazások feltételeit”, köztük az 11. pontban szereplő feltételt, vagyis „a tevékenység kezdetétől fogva a törvénykönyv 96. cikke értelmében vett igazságszolgáltatási célú szolgáltatások nyújtását”.

– E felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 96. cikke

„96. cikk: Kötelező szolgáltatások

1. A szolgáltatók a hatáskörrel rendelkező bíróságok lehallgatás iránti kérelme vagy adatkérése alapján igazságszolgáltatási célú szolgáltatásokat nyújtanak; a 2. bekezdésben említett rendelet jóváhagyásáig a határidőket és a szabályokat illetően az említett bíróságokkal állapodnak meg.

2. A gazdasági és pénzügyminiszterrel egyetértésben az igazságügyminiszter és a gazdaságfejlesztési miniszter az 1. bekezdés szerinti kötelező szolgáltatásokért járó éves átalánydíj megállapítása céljából 2017. december 31-ig rendeletet fogad el a Gazzetta Ufficiale 2001. május 7-i 104. számában kihirdetett decreto del Ministro delle comunicazioni 26 aprile 2001 (a Ministro delle comunicazioni [távközlési miniszter, Olaszország] 2001. április 26-i rendelete) szerinti jegyzékben szereplő díjtételek felülvizsgálatáról. A rendelet:

a) szabályozza a kötelező szolgáltatások típusait, továbbá a költségek és a szolgáltatások alakulását figyelembe véve, úgy határozza meg a kötelező szolgáltatásokért járó díjazást, hogy az alkalmazott díjakhoz képest legalább 50%-os költségmegtakarítás valósuljon meg. A díj az egyes online identitások által egyidejűleg aktivált vagy igénybe vett összes szolgáltatással kapcsolatos költséget magában foglalja;

b) meghatározza, hogy mely jogalanyok kötelesek a kötelező lehallgatási szolgáltatások nyújtására az olyan szolgáltatók közül, amelyek infrastruktúráján keresztül hozzá lehet férni a hálózathoz vagy tájékoztató, illetve kommunikációs tartalmakat lehet terjeszteni, és az olyan szolgáltatók közül, amelyek bármely jogcímen elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtanak vagy alkalmazásokat kínálnak, akkor is, ha e szolgáltatások vagy alkalmazások nem a szóban forgó szolgáltató saját hozzáférési vagy szállítási hálózatán keresztül vehetők igénybe;

c) meghatározza a kötelező szolgáltatások nyújtására köteles jogalanyok kötelezettségeit, valamint e szolgáltatások nyújtásának részletes szabályait, köztük a közigazgatási jellegű kommunikációk továbbításával és kezelésével kapcsolatos egységes informatikai eljárások tiszteletben tartását, tekintettel az e szolgáltatások kifizetését megelőző szakaszokra is.

3. A 2. bekezdésben említett rendeletben szereplő kötelezettségek be nem tartása esetén a 32. cikk 2., 3., 4., 5. és 6. bekezdése alkalmazandó.

4. A 2. bekezdésben említett rendelet elfogadásáig a telefonforgalomra vonatkozó információk közlése ingyenes. Ami az első mondatban szereplőktől eltérő igazságszolgáltatási célú szolgáltatásokat illeti, továbbra is a Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana [az Olasz Köztársaság hivatalos lapja] 2001. május 7-i 104. számában kihirdetett decreto del Ministro delle comunicazioni del 26 aprile 2001 (a 2001. április 26-i hírközlési miniszteri rendelet) révén elfogadott díjszabás alkalmazandó.

5. A szolgáltatók a 2. bekezdésben szereplő szolgáltatások nyújtása céljából az e szolgáltatások nyújtásának és átjárhatóságának biztosításához kötelesek tárgyalásokat folytatni az összekapcsolás részletes szabályait illetően. A

minisztérium a saját kezdeményezésére vagy a szolgáltatók közötti megállapodás hiányában bármelyik szolgáltató kérésére beavatkozhat.”

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 A Colt Technology Services S.p.A., a Wind Tre S.p.A., a Telecom Italia S.p.A. és a Vodafone Italia S.p.A. távközlési szolgáltató önálló kereseteket terjesztett a Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Lazio tartomány közigazgatási bírósága; a továbbiakban: TAR del Lazio) elé az igazságügyminiszter és a gazdaságfejlesztési miniszter által a gazdasági és pénzügyminiszterrel egyetértésben elfogadott, a távközlési szolgáltatókat a kommunikáció lehallgatásáért megillető költségtérítés részletes szabályait és kritériumait a CCE 96. cikkének végrehajtása céljából megállapító 2017. december 28-i tárcaközi rendelete ellen.
- 2 Az említett telefonszolgáltatók azt kifogásolták, hogy a költségtérítés összege a 2001. április 26-i tárcaközi rendeletig visszanyúló, korábbi szabályozáshoz képest jelentősen (90%-os mértékben) csökkent, így még a lehallgatás költségeit sem fedezi. Ezenfelül a Vodafone Itali SpA előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek az Európai Unió Bírósága elé terjesztését kezdeményezte.
- 3 A TAR del Lazio a felperes társaságok által felhozott valamennyi kifogást elutasította, mivel úgy ítélte meg, hogy nem bizonyított az az állítás, amely szerint a rendeletben meghatározott díjak nem fedezik a szolgáltatóknál a lehallgatások során felmerülő költségeket. A TAR del Lazio ezért úgy ítélte meg, nem teljesülnek a kérdés Európai Unió Bírósága elé terjesztéséhez szükséges feltételek.
- 4 A fent említett távközlési szolgáltatók fellebbezést terjesztettek a Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) elé, amelyben megismételték az első fokon már előterjesztett kifogásokat és kérelmeket.
- 5 2020. március 23-án a Consiglio di Stato (államtanács) végzést hozott, amelynek révén az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése szerinti előzetes döntéshozatalra utalási kötelezettséget teljesítve előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjesztett a Bíróság elé, amelynek keretében a Vodafone Italia SpA által felhozott, az uniós jog és az olasz szabályozás közötti esetleges ellentmondással kapcsolatos szempontokat terjesztette a Bíróság elé.
- 6 A Bíróság 2020. november 26-i végzésével „nyilvánvalóan elfogadhatatlannak” ítélte az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, azonban kifejezetten rögzítette, hogy a Consiglio di Stato (államtanács) „olyan új előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszthet elő, amely tartalmazza az előterjesztett kérdés Bíróság általi hasznos megválaszolásához szükséges adatokat”.

- 7 Az eljárás folytatását követően a felperes társaságok újból kezdeményezték a Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását.
- 8 A Consiglio di Stato (államtanács) ismét felvetette az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése szerinti elsőbbség kérdését.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

- 9 A felperesek álláspontja szerint a 2003. évi 259. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 96. cikke – abban a részében, amelynek értelmében a hatáskörrel rendelkező minisztériumok a távközlési szolgáltatóknak a kötelező lehallgatások elvégzéséért járó díj összegét a teljes költségtérítés elvének meg nem felelő módon is megállapíthatják – ellentétes az uniós joggal, mivel:
 - a távközlési szolgáltatók számára kötelezővé teszi a bíróság által elrendelt lehallgatás elvégzését, amelynek esetleges elmulasztása olyan súlyos közigazgatási szankciókkal sújtható, amelyek akár a felhatalmazás visszavonásáig terjedhetnek;
 - megköveteli, hogy a lehallgatás elvégzéséért a távközlési szolgáltatóknak járó díj közigazgatási úton történő megállapításának „*a[z] [addig alkalmazott] díjakhoz képest legalább 50%-os költségmegtakarítást kell eredményeznie*”, így az nem teszi lehetővé a gazdasági szereplők számára semmilyen nyereség elérését, és a lehallgatáshoz kapcsolódó költségeket is viselniük kell, mivel a szóban forgó szolgáltatások teljesítése konkrét beruházásokat tesz szükségessé, és egyébként nem szükséges munkaerő alkalmazását igényli.
- 10 Ezzel
 - a) a méreten alapuló hátrányos megkülönböztetés valósul meg, mivel a kisebb méretű vállalkozásokat a felperes társaságokhoz hasonló, nagy méretű szolgáltatókhoz képest arányaiban kevésbé büntetik;
 - b) állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés valósul meg, amennyiben a nem Olaszországban letelepedett vállalkozásokat előnyben részesítik az Olaszországban letelepedett, a felperes társaságokhoz hasonló szolgáltatókhoz képest;
 - c) oly módon változik meg verseny, amely kontinentális méretű hatásokkal jár tekintettel arra, hogy a külföldi vállalkozásoknak az olasz piacon való letelepedése, és általánosabban megfogalmazva az új piaci szereplők ehhez kapcsolódó piacra lépése szerkezetileg kevésbé gazdaságossá válik a szóban forgó olasz szabályozás által meghatározott lehallgatás gazdaságellenes jellege miatt;
 - d) a gazdasági szereplők vállalkozási kapacitásainak az elérendő közérdekű célhoz képest teljes mértékben aránytalan és jelentős mértékű kisajátítása valósul meg.

- 11 A felperesek álláspontja szerint lényegében a lehallgatás végzésének a vitatott olasz szabályozásból eredő inherens gazdaságellenessége:
- a) több mint aránytalanul terheli a nagyobb méretű szolgáltatókat, amelyeknek – pont a velük szerződéses kapcsolatban álló nagyobb ügyfélállomány miatt – nagyobb esélyük van arra, hogy a bíróságtól lehallgatásra irányuló kéréseket kapjanak, ami a lehallgatás gazdaságellenességének exponenciális hatásával jár;
 - b) több mint aránytalanul terheli az Olaszországban letelepedett szolgáltatókat, mivel a külföldi szolgáltatók a roaming díjak csökkenése miatt a külföldi SIM-kártyát vásárló olasz ügyfelek számára sokkal előnyösebb szolgáltatásokat nyújthatnak; közelebbről, e szolgáltatók:
 - b1) vagy a letelepedés szerinti ország ügyfeleivel elért üzleti árrés miatt korlátozhatják a lehallgatás összességében vett gazdaságellenes hatását;
 - b2) vagy abban az esetben, ha a letelepedés helye szerinti országban a személyazonosság előzetes igazolásának szükségessége nélkül vásárolható SIM-kártya, teljes egészében ki is zárhatják azt, így az olasz bíróságnak – mivel nem képes a SIM-kártyát egy meghatározott személyhez hozzákapcsolni – gyakorlatilag nincs lehetősége arra, hogy elrendelje a lehallgatást;
 - c) az olasz piacra való jutást strukturális szempontból indokolatlanul megnehezíti az Olaszországban letelepedni akaró külföldi piaci szereplők számára, általánosabban pedig az újonnan piacra lépni kívánó személyek számára, és ezzel egyidejűleg valószínűleg a végső ügyfelekkel szemben alkalmazott díjak későbbi emelkedését eredményezi (mivel a szolgáltatóknak vissza kell téríteniük a lehallgatási szolgáltatások veszteséges lebonyolításával kapcsolatban felmerülő költségeket);
 - d) a közérdekű szolgáltatás nyújtásának költségeit szinte teljes egészében a versenypiacon nyereségszerzési céllal működő magánszemélyekre hárítja, megsértve ezzel a vállalkozás szabad gyakorlásához való jogot, amely alapvető uniós jog.
- 12 Épp ellenkezőleg, a felperes társaságok álláspontja szerint az uniós joggal összeegyeztethető egyetlen díjszabási mód az, amely a távközlési szolgáltatók által a bíróság kérésére végzett lehallgatással összefüggésben konkrétan viselt költségek teljes körű fedezését írja elő.
- 13 Az alperes hatóságok ezzel szemben azt állítják, hogy a felperes társaságok kifogásai megalapozatlanok, mivel az alábbiak nem téríthetők meg:
- a műszaki berendezések használatával és a technológiai szempontból már nem igazolható működtetési módok elfogadásával kapcsolatos költségek;

- a felhasználóknak nyújtott rendes kereskedelmi szolgáltatás nyújtásához mindenképpen szükséges berendezések (például elosztási infrastruktúra) használatából eredő költségek;
 - az e költségek mérlegben történő megjelenítésének költségei, mivel a társaság működési költségeiről van szó, nem pedig a szolgáltatáshoz szorosan kapcsolódó költségtételekről.
- 14 Ami a személyzeti költségeket illeti, kizárólag az egy adott évben végzett lehallgatások napjainak számára és az egyes lehallgatási műveletek átlagos időtartamára tekintettel átalányként meghatározható személyzeti költségek téríthetők meg.
- 15 Lényegében a törvény által előírt, a korábbi helyzethez képest 50%-os megtakarítási cél elsősorban a technológiai fejlődés következménye. Ezenkívül a jelenlegi „technológiai fejlődést figyelembe véve” a Ministero della Giustiziával (igazságügyi minisztérium, Olaszország) létrehozott különleges munkacsoport által észszerűen megállapított költségeket „csökkentették” a nemzeti jogalkotó által előírt minimális költségmegtakarítási intézkedés („50% [a korábban] alkalmazott díjakhoz képest) céljából.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

- 16 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a másodlagos uniós jog (a 2018. december 11-i (EU) 2018/1972 európai parlamenti és tanácsi irányelv 13. cikke és I. melléklete) szerint a hírközlési szolgáltatások nyújtására vonatkozó általános felhatalmazást a nemzeti jog a bíróság által elrendelt lehallgatások végrehajtásának feltételéhez kötheti.
- 17 E tekintetben valamennyi feltételre az említett 13. cikkben általános jelleggel előírt egyetlen korlátozás, vagyis e feltételek „hátrányos megkülönböztetéstől mentes, arányos és átlátható” jellege vonatkozik.
- 18 Az e területen hatályos másodlagos uniós jog tehát nem írja elő kifejezetten, hogy a nemzeti jog írja elő a távközlési szolgáltatónál a bíróság által elrendelt lehallgatások végrehajtásával kapcsolatban felmerülő költségek teljes körű megtérítését.
- 19 A felperes társaságok úgy vélik, hogy a költségek teljes – vagyis a távközlési szolgáltatók által a lehallgatás végzése céljából konkrétan viselt valamennyi költség – megtérítésének uniós jogi kötelezettsége hallgatólagosan, de egyértelműen következik az alábbiakból:
- az (EU) 2018/1972 irányelv „általános céljainak”, elsősorban a „verseny előmozdításának”, a „belső piac fejlesztésének”, „a beruházásokra vonatkozó összehangolt feltételek teremtésének”, a „hátrányos megkülönböztetések kizárásának” (vö. 3. cikk) vizsgálatából;

– az eredeti uniós szabályozás rendszertani értelmezéséből, különösen pedig a hátrányos megkülönböztetés tilalma, a verseny védelme, a letelepedés szabadsága, a vállalkozás szabadsága és a közigazgatási eljárás arányossága Szerződésekben rögzített általános elvének egységes és kölcsönös figyelembevételéből.

20 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy sem az e területen alkalmazandó másodlagos uniós szabályozás, sem pedig a Szerződéseknek a felperesek által hivatkozott általános elvei nem követelik meg a szolgáltatók által a lehallgatások végzése során ténylegesen felmerülő (és megfelelően dokumentált) költségek teljes körű fedezését, ennél fogva azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely nem írja elő e teljes megtérítést, és amely ezenkívül a szolgáltatóknak járó díjak közigazgatási felülvizsgálatát „*költségmegtakarítás*” elérésére korlátozza.

21 Ugyanis

a) először is, az (EU) 2018/1972 irányelv nem írja elő kifejezetten a tagállamok számára, hogy biztosítsák a szolgáltatók részére a költségek teljes megtérítését, ezért úgy tekinthető, hogy e tekintetben a tagállamok számára hallgatólagosan mérlegelési lehetőséget akartak hagyni;

b) ezenkívül ezen irányelv lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy kötelezzék a távközlési szolgáltatókat a bíróság által jogszerűen elrendelt lehallgatás elvégzésére: ez a jogszabály által elsődleges, magasabb rendű és elengedhetetlen közérdekű célokból előírt tevékenység csak korlátozott mértékben köthető pénzügyi feltételekhez, annál is inkább, ha e feltételeket olyan magánszemélyek javára írják elő, akik közigazgatási felhatalmazás alapján szabályozott piacokon működnek;

c) általánosabban megfogalmazva: igaz, hogy a másodlagos uniós jog értelmében a távközlési szolgáltatások nyújtására vonatkozó általános felhatalmazás olyan feltételekhez, köztük a lehallgatás kötelező elvégzéséhez köthető, amelyek „*hátrányos megkülönböztetéstől mentesek, arányosak és átláthatók*”, de az is igaz, hogy a 2003. évi 259. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet által a lehallgatás elvégzésére vonatkozóan általános jelleggel előírt díjak:

c1) az Olaszországban szolgáltatásokat nyújtó valamennyi, nagy és kis méretű, belföldi és külföldi szolgáltató esetében teljes mértékben azonosak, így a szabad verseny és a piacra lépés technikai és jogi szempontból nem korlátozott, és még kevésbé valósul meg a vállalkozás méretén vagy az állampolgárságon alapuló közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetés (a díjak tehát „*nem hátrányosan megkülönböztető jellegűek*”);

c2) azokat a hatóságnak „*a költségek alakulásának figyelembevételével*” kell megállapítania; ezzel szemben ezeket az elsődleges közérdekű célok megvalósításához elengedhetetlen szolgáltatásokat kizárólag távközlési szolgáltatók nyújthatják (a díjak tehát összességükben „*arányosak*”);

c3) nyilvánosak és mindenki számára hozzáférhetők, mivel formális közigazgatási intézkedésben szerepelnek (a díjak tehát „*átláthatók*”);

d) jogi szempontból a megtérítés nem szükségszerűen és nem pusztán a ténylegesen és a konkrét esetben felmerülő kiadásokhoz kapcsolódik, hanem az adott múltbeli időpontban az ismeretek alapján a rendelkezésre álló legjobb technológiai és szervezeti megoldásokat alkalmazó minta szolgáltató által feltételezetten viselt költségeken is alapul; egyébiránt a hatályos uniós és nemzeti szabályozás értelmében a távközlési szolgáltató köteles beleegyezni a lehallgatás elvégzésébe, tehát jogi értelemben egyrészt (közérdekből) olyan szervezeti struktúrát kell kialakítania, amely lehetővé teszi a lehallgatás lehető leggördülékenyebb, leghatékonyabb és legeredményesebb módon történő elvégzését, másrészt pedig (saját érdekében) köteles az ehhez kapcsolódó költségeket a lehető legnagyobb mértékben csökkenteni;

e) végül az értékalapú rendszertani szempont alapján az eredeti uniós jog (vö. az EUSZ 4. cikk (2) bekezdése, az EUMSZ 4. cikk (2) bekezdésének j) pontja, EUMSZ 72. cikk, EUMSZ 82. cikk, EUMSZ 84. cikk) közvetlenül vagy közvetve elismeri a tagállamok egyes alapvető közérdekeinek, köztük a bűncselekmények üldözésének strukturális elsőbbségét, amelynek eszközéül szolgál, és amelyhez gyakran nélkülözhetetlen a beszélgetések lehallgatása: márpedig amennyiben e lehallgatást kizárólag a távközlési szolgáltatók együttműködésével lehet elvégezni, a tagállamnak kizárólag arra kell ügyelnie, hogy egyértelmű szabályozást hozzon létre, amely a nemzeti piacon működő valamennyi szolgáltató számára egységes, és amely észszerűen alkalmas arra, hogy e tevékenység gyakorlását gazdaságilag elviselhetővé tegye.